

UDK: 327(497.5:497)
Izvorni znanstveni članak
Primljen 19. kolovoza 2005.
Prihvaćen 3. studenoga 2005.

Dr. sc. Zdravko Tomac,
redoviti profesor u mirovini,
Zagreb

HRVATSKA - TALAC ZAPADNOG BALKANA I TURSKE

Sažetak

Autor analizira politička, društvena i ekonomska kretanja u državama u jugoistočnoj Europi, koncepciju integriranja regije zapadnog Balkana, potom povezivanje te regije kao cjeline s EU, politiku vodećih svjetskih sila, posebice Sjedinjenih Američkih Država i Velike Britanije, probleme u Bosni i Hercegovini i na Kosovu.

Autor smatra da je Hrvatska neopravdano zaustavljena na svom individualnom putu prema punopravnom članstvu u Europskoj uniji. Hrvatska u potpunosti ispunjava uvjete na osnovi kojih su neke tranzicijske zemlje već učlanjene u EU, a neke će, poput Rumunjske i Bugarske, biti primljene prije Hrvatske.

U Hrvatskoj postoji konsenzus vladajuće koalicije političkih stranaka, a i svih oporbenih stranaka, o prihvatanju europskih standarda i programa radi što skorijeg ulaska u EU.

Zbog toga je odgađanje početka pregovora između Hrvatske i EU o punopravnom članstvu kod hrvatskih građana uzrokovalo razočaranje i promjenu političkog raspoloženja. Doživljeno je kao nepravda. Porastao je broj građana koji smatraju, razočarani ponašanjem EU, da Hrvatska treba pronaći alternativnu politiku i tražiti perspektivu izvan EU, ako EU ne promijeni odnos prema njoj.

Gljučne riječi: *zapadni Balkan, Europska unija, Bosna i Hercegovina, Kosovo, Hrvatska, punopravno članstvo u EU.*

Zastupam stajalište da je Hrvatska neopravdano zaustavljena na svom individualnom putu prema punopravnom članstvu u Europskoj uniji (EU).

Hrvatska u potpunosti ispunja bitne uvjete na osnovi kojih su neke tranzicijske zemlje već primljene u punopravno članstvo EU, a neke koje su daleko iza Hrvatske, poput Rumunjske i Bugarske, bit će primljene prije Hrvatske.

Prema mnogim bitnim kriterijima na temelju kojih se ocjenjuje spremnost država za punopravno članstvo u EU Hrvatska je ispred niza zemalja koje su prošle godine postale punopravne članice EU (prema nacionalnom dohotku po stanovniku, stabilnosti, gospodarskim standardima i dostignućima, prema stupnju ostvarivanja ljudskih prava itd.).

U Hrvatskoj postoji konsenzus vladajuće koalicije i svih bitnih oporbenih stranaka u prihvaćanju europskih standarda i programa kako bi ona što prije postala punopravna članica Europske unije.

I za golemu većinu građana Hrvatske članstvo u EU nema alternative. Hrvatska je prihvatila i sve bitne političke kriterije za ulazak u EU te ostvarila punu suradnju s Haaškim sudom.

Zbog svega toga odgađanje je najavljenog početka pregovora za uključivanje Hrvatske u punopravno članstvo EU kod hrvatskih građana doživljeno kao teška nepravda, dovelo je do razočaranja pa i promjene političkog raspoloženja. Porastao je broj građana koji, razočarani ponašanjem EU, smatraju da Hrvatska treba pronaći alternativnu politiku i tražiti perspektivu i izvan Europske unije, ako EU ne promijeni politiku prema njoj.

Golema većina građana smatra da se Europska unija nije odnosila prema Hrvatskoj po demokratskim standardima i načelima niti na europski način.

U Hrvatskoj veliki broj ljudi smatra da je slučaj Ante Gotovine zlorabljeno kako bi se zbog drugih razloga zaustavio brzi individualni put Hrvatske u EU. U Hrvatskoj se smatra da je ponovno Hrvatska postala talac zapadnog Balkana i neriješenih srpsko – albansko – crnogorsko - makedonskih nacionalnih odnosa. Ako se tome doda da je i Bosna i Hercegovina protektorat i da treba još mnogo toga učiniti kako bi postala suverena i samoodrživa država, jasno je zašto mnogima u međunarodnoj zajednici ne odgovara da Hrvatska svojim individualnim ulaskom u Europsku uniju iskoči iz zapadnog Balkana.

U Hrvatskoj su posebno ogorčeni na američko-britansku politiku (uspjela se nametnuti i znatnom broju država Europske unije) koja je uspjela zaustaviti brzi put Hrvatske u EU.

Hrvatska nije zaustavljena zbog svoje krivnje, jer nije zaslužila početak pregovora, jer nije spremna za ulazak u Europsku uniju, već zato što su svjetski moćnici zaključili da se srbijansko – albansko – crnogorsko – makedonski problemi trebaju rješavati na štetu Hrvatske.

Slučaj Ante Gotovine poslužio je kao dobro došao izgovor da se zaustavi individualni pristup Hrvatske Europskoj uniji te da se otvori prostor za novi plan zajedničkog ulaska Hrvatske, Srbije i Crne Gore te Makedonije u Europsku uniju uz pripremanje novog rješenja za Bosnu i Hercegovinu. Evo ukratko toga novog plana:

1. Crnogorcima se na različite načine poručuje da je svaki referendum o samostalnosti na ovim južnoeuropskim prostorima dovodio do novog rata. Na taj način im se i prijete. Istovremeno im se poručuje ako ostanu u zajednici sa Srbijom da će biti nagrađeni jer će zajedno s Hrvatskom i Srbija i Crna Gora ući u Europsku uniju.
2. Srbiji se obećava brzi ulazak u Europsku uniju, zajedno s Hrvatskom, ako prizna autonomiju Kosova. Istovremeno se Kosovu obećava, ako prihvati autonomiju i odustane od zahtjeva za samostalnom državom, da će brzo ući u EU u kojoj će u sastavu Crne Gore i Srbije imati velik stupanj samostalnosti. Traži se zapravo kompromis koji može proći i na Kosovu i u Srbiji.
3. I Makedoniji se nudi ulazak u EU zajedno s Hrvatskom ako trajno riješi svoje odnose s Albancima.

Da je Hrvatska 17. ožujka ove godine otpočela pregovore o ulasku u Europsku uniju, po mišljenju moćnika u međunarodnoj zajednici u Srbiji bi ojačale ekstremne nacionalističke snage. Na Kosovu bi također ojačale snage koje traže potpuno odcjepljenje Kosova od Srbije. U Makedoniji bi se otvorili novi sukobi. U svim tim državama oslabile bi proeuropske snage. Odlazak Hrvatske u Europsku uniju otežao bi i rješavanje otvorenih pitanja u Bosni i Hercegovini, te bitno poremetio odnose političkih snaga na zapadnom Balkanu.

Zato su moćne snage međunarodne zajednice, prije svega američko-britanske, odlučile od Hrvatske napraviti taoca srpsko – albansko – makedonsko – crnogorskih sukoba.

Iz svega je vidljivo da američko-britanska politika zaustavlja Hrvatsku na njenome putu u Europsku uniju kako bi nuđenjem novog projekta zajedničkog ulaska Hrvatske, Srbije, Crne Gore i Kosova kompromisom riješila srpsko – albansko – makedonsko – crnogorske odnose. U povlasticama Srbiji, Crnoj Gori i Makedoniji da zajedno s Hrvatskom uđu u EU vide šansu za rješavanje nedovršenog mira na Balkanu.

Suprotno takvom planu, koji se sustavno provodi već dulje vrijeme, Hrvatskoj se stalno govori da je neizručenje Ante Gotovine jedini razlog zaustavljanja početka pregovora o našem pristupanju EU. Govori se Hrvatskoj da je postala talac jednog čovjeka, odnosno da se samo zbog Gotovine poništava sve ono dobro što je Hrvatska učinila i po čemu je zaslužila da počnu pregovori za ulazak u Europsku uniju. Nažalost, znatan dio hrvatske političke i medijske elite prihvaća takvu podvalu.

Još jedanput se hrvatski narod pokazao pametnijim od političkog vodstva i dijela medijske i intelektualne elite jer je shvatio da je slučaj Ante Gotovine samo izgovor, da se zapravo radi o drugim razlozima zbog kojih je hrvatski individualni put u Europsku uniju usporen, a možda i zaustavljen.

Devedeset dva posto građana Hrvatske smatra da je Europska unija nepravedno postupila prema Hrvatskoj. Isti broj ljudi smatra da je general Ante Gotovina nevin, da su optužnice protiv vojnog i državnog vodstva Hrvatske političke i neutemeljene, da se zasnivaju na povijesnim krivotvorinama i da im je cilj krivotvoriti prošlost da bi se hrvatskom narodu nametnula neželjena budućnost.

Većina građana Hrvatske shvaća da su haške optužnice samo udarni dio dobro razrađene strategije kojom se smišljeno i sustavno pokušavaju krivotvorinama nametnuti sljedeće laži kao navodne istine:

1. Lažno se optužuje Hrvatska da je planirala i izvršila genocid nad Srbima u Hrvatskoj te da je zločinima etničkog čišćenja deportirala iz Hrvatske 200 tisuća Srba te organizirano i sustavno spalila i uništila njihovu imovinu kako se nikad ne bi mogli vratiti. Lažno se tvrdi da je sve to rađeno na temelju smišljenog plana u državnom i vojnom vodstvu i da je plan realiziran pod neposrednim zapovjedništvom državnog i vojnog vodstva na čelu s prvim predsjednikom Republike Hrvatske dr. Franjom Tuđmanom.
2. Hrvatsko državno i vojno vodstvo lažno je optuženo da se organiziralo na načelima zločinačke organizacije čiji je cilj bilo etničko čišćenje ne samo Srba iz Hrvatske nego i Srba i Muslimana iz dijelova Bosne i Hercegovine, koji su po unaprijed utvrđenom planu trebali postati dio Velike Hrvatske u kojoj će živjeti samo Hrvati. Lažna je optužba da je dr. Franjo Tuđman bio na čelu zločinačke organizacije i u Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini te se cijeli hrvatski narod Bosne i Hercegovine, i znatan dio u Hrvatskoj, neposredno, lažno optužuju da su bili pripadnici zločinačke organizacije.
3. Krivotvorinama se Hrvatska nastoji prikazati kao agresor na tzv. Republiku Srpsku Krajinu u Hrvatskoj i na Bosnu i Hercegovinu. Velikosrpski osvajački rat žele pretvoriti ne samo u etnički sukob svih protiv svakoga u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini nego i u smišljeno etničko čišćenje manjinskog srpskog stanovništva u Hrvatskoj i Muslimana u dijelovima Bosne i Hercegovine.
4. Predsjednika Tuđmana izjednačuju sa srpskim predsjednikom Slobodanom Miloševićem, hrvatski nacionalizam krivotvorinama izjednačuju sa srpskim radi navodnog komadanja i podjele Bosne i Hercegovine. Nedvojbeno je da su Bosnu i Hercegovinu dijelili i konačno podijelili moćnici velikih sila i međunarodne zajednice, a da je predsjednik dr. Franjo Tuđman bio prisiljavan takve podjele prihvatiti i onda kada nisu bile u skladu s hrvatskim nacionalnim interesima.

Sve što se danas događa, a što je koncentrirano u optužnicama Haaškog tužiteljstva, ima za cilj potpuno diskreditiranje i kriminaliziranje državnog i vojnog vodstva na čelu s predsjednikom Tuđmanom kako bi se krivotvorinama osporio legitimitet i legalitet Hrvatske kao nacionalne države hrvatskog naroda. To bi bila

podloga za stvaranje drugačije Hrvatske koja ne bi više bila nacionalna država hrvatskog naroda.

Optužnicama Haškog tužiteljstva pojedinačni zločini koji su počinjeni i prema Srbima i prema Muslimanima koje, osim manjine u hrvatskome narodu, nije nitko nikad osporavao, pretvaraju se u planirane i smišljene zločine radi etničkog čišćenja i stvaranja "Velike Hrvatske" kao etnički čiste države hrvatskog naroda.

Budući da su optužnice javni dokumenti s dalekosežnim učincima, da one svjesno falsificiraju istinu i kriminaliziraju ne samo prvog hrvatskog predsjednika i njegove suradnike nego i Domovinski rat u cjelini, borbu Hrvata za opstojnost u Bosni i Hercegovini, prešutno prihvaćanje takvih optužnica, šutnja i nepoduzimanje mjera da se one opovrgnu ne samo na procesima u Haagu nego i u javnosti, kako hrvatskoj i bosansko hercegovačkoj, tako i u međunarodnoj, može imati pogubne posljedice za budućnost hrvatskog naroda.

Hrvatska se ponovno nalazi na povijesnom raskrižju, slično kao i 1991. godine.

Hrvatski narod ne smije prihvatiti, bez obzira na sve pritiske, zajedničko dijeljenje sudbine sa svim balkanskim narodima i ne smije biti talac neriješenih nacionalnih odnosa na Balkanu. Hrvatska ima pravo u skladu sa svojim dostignućima individualno ući u Europsku uniju. Hrvatska se mora odlučno suprotstaviti svim planovima i pokušajima da dijeli sudbinu balkanskih država. Isto tako Hrvatska mora obraniti istinu o svojoj prošlosti i Domovinskom ratu, ne smije prihvatiti povijesne krivotvorine koje Domovinski rat od hrvatskog ponosa pretvaraju u hrvatsku sramotu.

Hrvatska nije samo balkanska, nego i srednjoeuropska i mediteranska država. Zato u obrani svojih nacionalnih interesa ni po koju cijenu, ni pod kojim pritiscima ne smije dopustiti da joj se sudbina veže za sudbinu nestabilnih balkanskih država.

Mnogi u međunarodnoj zajednici ne žele dopustiti individualni ulazak Hrvatske u EU jer smatraju da bi to potpuno onemogućivalo u budućnosti rješavanje problema Bosne i Hercegovine.

Mnogo je dokaza da je međunarodna zajednica bez formalne promjene Daytonskog mirovnog sporazuma učinila mnoge krupne promjene uglavnom na štetu hrvatskog naroda kojim su ukinuta mnoga prava koja mu formalno i dalje garantira mirovni Daytonski sporazum.

Isto je tako nedvojbeno da međunarodna zajednica ne želi definitivno rješavati problem Bosne i Hercegovine te da se samo deklarativno zalaže za ustavne promjene i novu konstituciju Bosne i Hercegovine kao samoodržive države triju ravnopravnih naroda. Međutim, stvarno ne želi promjene jer zastupa rješenje koje se ne može ostvariti. Ona zastupa stajalište da se s ustavnim promjenama moraju složiti narodi Bosne i Hercegovine. To je klasična pat-pozicija, jer je jasno svako-

me da nije moguće očekivati - s obzirom na to da su narodi Bosne i Hercegovine Daytonskim mirovnim sporazumom stavljeni u vrlo različit i neravnopravan položaj - da u traženju novog rješenja onaj narod koji ima privilegije, a to je srpski narod, a djelomično i bošnjački na štetu hrvatskog, prihvate novo rješenje u kojemu će se odreći svojih privilegija.

Takva pat-pozicija još će dugo trajati, jer međunarodna zajednica ne želi definitivno rješavati problem Bosne i Hercegovine prije nego što se rasplete situacija na zapadnom Balkanu. Na neki je način Bosna i Hercegovina talac srpsko – albansko – makedonsko – crnogorskih neriješenih odnosa te se za svaki slučaj do daljnjega čuva Republika Srpska kao eventualna kompenzacija Srbiji za gubitak Kosova.

Zato međunarodna zajednica u svojim prijedlozima, kojih ima dosta, ne želi dirati u Republiku Srpsku koja je faktično država u državi, koja je međunarodno priznata i legalizirana iako je nastala etničkim čišćenjem 1992. godine, a 1995. je samo Daytonskim mirovnim sporazumom legalizirana.

Zašto je to tako? Pokušat ću ukratko odgovoriti na to pitanje.

Dugoročno, međunarodna zajednica nije odustala od “UDBE”, odnosno Udruženih Država Balkana u vidu neke konfederacije ili zapadnobalkanske unije. Najveći protivnik takve nove UDBE kao hrvatske sudbe, svakako je hrvatski narod ne samo u Bosni i Hercegovini nego i u Hrvatskoj. Hrvatski narod u Bosni i Hercegovini traži punu ravnopravnost s druga dva naroda i ne traži ništa više od onoga što imaju ili će dobiti druga dva naroda. Međutim, tu nastaju problemi jer se i sam verbalni zahtjev za ostvarivanje ravnopravnosti hrvatskoga naroda kriminalizira. Tako, na primjer, kada se hrvatski narod pobunio protiv neustavnih promjena izbornog sustava po kojima je izgubio pravo sam birati svoje predstavnike u parlamentarno Vijeće naroda i kada je pokrenuta politička inicijativa za hrvatsku samoupravu kao oblik samoorganiziranja i obrane nacionalnih interesa, međunarodna zajednica je takvu inicijativu kriminalizirala i optužila čelnike hrvatskog naroda za rušenje ustavnog poretka, iako ustavni poredak ruši međunarodna zajednica koja je mimo formalnih promjena mirovnog Daytonskog sporazuma ukinula niz ustavnih prava hrvatskog naroda. Ukinuto je ustavno pravo hrvatskog naroda da sporazumima entiteta Federacije Bošnjaka i Hrvata s Hrvatskom dobiju garanciju svoje ravnopravnosti u Bosni i Hercegovini. Nažalost, toga svoga prava i obveze bez dobivanja drugih mogućnosti zaštite Hrvata u Bosni i Hercegovini odrekla se i Hrvatska. Hrvatima je Daytonski mirovni sporazum garantirao jednaku zastupljenost u obnašanju najvažnijih dužnosti u Federaciji. To je također bez formalne promjene Daytonskog sporazuma ukinuto i danas Bošnjaci u tijelima Federacije mogu nadglasati Hrvate. Ukinuto je i pravo

na jednaku zastupljenost u tijelima vlasti, a ukinuta su i druga prava tako da je entitet Federacija počeo sve više nalikovati na entitet Republika Srpska.

U Republici Srpskoj dominiraju Srbi a Bošnjaci i Hrvati imaju neka prava, u Federaciji dominiraju Bošnjaci te osim određenih prava Hrvata sada su dobili takva prava i Srbi. Obavljene su, dakle, promjene koje su bitno revidirale Daytonski mirovni sporazum. Sve su na štetu hrvatskog naroda. Istovremeno hrvatski narod se kriminalizira ne samo zbog zbivanja tijekom rata. Optužnicama Haškog suda Hrvatska se optužuje kao agresor na Bosnu i Hercegovinu, a hrvatsko državno i vojno vodstvo na čelu s predsjednikom Tuđmanom i sve političke, vojne, uključujući mjesne strukture vlasti, kao zločinačka organizacija. Najnovije proširene optužnice protiv generala Markača i Čermaka u Hrvatskoj samo su prepisani model optužnice i kriminaliziranja hrvatskog naroda u Bosni i Hercegovini, državnog i vojnog vodstva te hrvatskog naroda u Hrvatskoj.

Nasilni upad vojne i policijske sile međunarodne zajednice u Hercegovačku banku, kriminaliziranje a ne samo smjenjivanje najviših izabranih predstavnika hrvatskog naroda u Bosni i Hercegovini, dio je iste strategije: pretvoriti hrvatski narod od konstitutivnog i ravnopravnog naroda Bosne i Hercegovine u zločinačku organizaciju. U zločinački narod kojemu treba oduzeti sva prava. O čemu se radi kazuje i slučaj Mostara. Visoki predstavnik međunarodne zajednice ono što je ukinuto na razini Federacije, a bilo je garantirano Daytonskim sporazumom, prenio je protuustavno na Mostar. Na razini Federacije Hrvati više nisu – premda im Daytonski sporazum jamči – zaštićeni od nadglasavanja u bitnim pitanjima od nacionalnog interesa, ali su zato Bošnjaci na razini Mostara zaštićeni od nadglasavanja od strane Hrvata! Hrvatskom narodu, koji ima većinu u Mostaru, onemogućeno je da ima i većinu u upravi Grada Mostara. Nametnuti su Statut i izborna pravila koja hrvatskoj većini onemogućuju služenje pravima većine. Došlo je, dakle, do nevjerojatnog obrata. Daytonski mirovni sporazum garantira ravnopravnost Hrvata u Federaciji i onemogućuje nadglasavanje o vitalnim nacionalnim interesima. Zbog toga je i osnovana Federacija kao entitet. To se sada ukida a da se formalno ne mijenja Daytonski sporazum, što dovodi Bosnu i Hercegovinu u potpuno neustavno stanje. Isto je tako neustavno i suprotno svim međunarodnim deklaracijama o ravnopravnosti građana i naroda konfederaliziranja lokalne samouprave u jednome gradu.

Na osnovi svega navedenoga vidljivo je da međunarodna zajednica i njeni predstavnici ruše Daytonski ustavni poredak te da bi njene predstavnike trebalo tužiti pred relevantnim sudom, a ne predstavnike hrvatskog naroda koji legalno i legitimno brane svoju ravnopravnost i dostojanstvo.

U svim gradovima u Bosni i Hercegovini u kojima su u većini Bošnjaci ili Srbi nema nikakvih ograničavanja prava većine da upravlja tim gradovima. To

pravo se ograničava jedino u Mostaru, jedinom velikom gradu u Bosni i Hercegovini u kojem Hrvati imaju većinu.

Zašto se sve to radi?

Glavni cilj je poništiti ono što je hrvatski narod u Domovinskom ratu ostvario. Treba nacionalnu državu hrvatskog naroda utemeljenu u Domovinskom ratu srušiti. To se radi radikalnom detudmanizacijom, kriminaliziranjem prvog hrvatskog predsjednika, državnog i vojnog vodstva i masovnim kriminaliziranjem hrvatske vojske i Hrvatskog vijeća obrane i svih drugih institucija i struktura hrvatskog naroda u Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini.

Na taj se način želi razjediniti hrvatski narod, otvoriti unutrašnje sukobe između onih koji prihvaćaju takvu reviziju povijesti i kriminaliziranje vlastitog naroda i onih koji se tome suprotstavljaju. Nažalost, taj proces dobro napreduje ne samo u Bosni i Hercegovini nego i u Hrvatskoj, u kojoj su brojne stranke i strančice, političari i mediji, udruge, zaklade i drugi u funkciji takve politike međunarodne zajednice. Kada se slomi otpor hrvatskog naroda, kada znatan broj Hrvata počne prihvaćati krivotvorine kao istinu, ili kao nešto što moramo prihvatiti jer alternative nema, onda se otvara prostor da se u lijepoj ambalaži ponude nova rješenja. Tvrdi se sustavno i organizirano da ova Hrvatska nije nastala u Domovinskom ratu nego 1945., a komunizam se oblači u lijepu ambalažu antifašizma. Brišu se spužvom zaborava komunistički zločini. Velikosrpska agresija pretvara se u sukob s podijeljenom krivnjom, čak se ide i dalje pa se događa nevjerojatan obrat, Hrvatska od žrtve agresije postaje dvostruki agresor na Srbe u Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini. Na udaru je Tuđmanova politika pomirbe i sloge hrvatskog naroda u obrani bitnih nacionalnih interesa. U Hrvatskoj se kriminaliziraju Hrvati iz Bosne i Hercegovine, posebno Hercegovine, sve do širenja raznih rasističkih teorija. Hrvatska, suprotno svome Ustavu, digla je ruke od Hrvata iz Bosne i Hercegovine i njihove sudbine. Obnavljaju se stare ideološke podjele i sukobi. Ponovno se čak i žrtve krvavih hrvatskih sukoba iz prošlosti svrstavaju u podobne i nepodobne. Traži se zabrana govorenja istine o komunističkim i Titovim zločinima. Traži se pomirba čak i u Vukovaru sa zločincima bez utvrđivanja njihove krivnje, bez njihove isprike i pokajanja, ali se energično onemogućuje svaka pomirba i sloga ideološki sukobljenog hrvatskog naroda iz prošlosti.

O tim procesima moglo bi se naširoko pisati. Ovdje sam ih samo ukratko nabrojao da bih dodatno argumentirao ispravnost teze kako još nije vrijeme za rješavanje enigme Bosna i Hercegovina, jer nisu do kraja raspetljani odnosi na zapadnom Balkanu. Postoje dvije opcije. Jedna je da se problemi odnosa Srba, Albanaca, Makedonaca, Crnogoraca, Hrvata i Bošnjaka mogu riješiti samo nekom balkanskom zajednicom, jer će tada svi ti posvađani i sukobljeni narodi na neki način biti zajedno, pa će Albanci koji žive u četiri države na neki način biti

zajedno bez obzira na to u kojoj državi ili autonomiji žive. Isto je i sa Srbima, Hrvatima i Muslimanima. Po tom konceptu treba do kraja skršiti otpor Hrvata takvoj zajednici jer ona, osim Hrvatima, svima drugima odgovara. Zato se kriminalizira Domovinski rat, državno i vojno vodstvo na čelu s predsjednikom Tuđmanom i zato se kriminaliziraju Hrvati i u Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini, zato im se oduzimaju prava i lomi *kičma* kako bi morali prihvatiti nova rješenja koja nisu u hrvatskom nacionalnom interesu.

Druga opcija, ako ipak ne uspije balkanska unija, ako se pokaže da su multinacionalne države neodržive, odnosno da je jedino rješenje stvaranje nacionalnih država, ako se pokaže da se Kosovo ne može silom držati u sastavu Srbije i Crne Gore, ako se pokaže da Crna Gora ne želi sa Srbijom, ako se, dakle, budu albansko - srpsko - makedonsko - crnogorski odnosi morali rješavati na drugi način a ne nekom balkanskom zajednicom, onda se Republika Srpska čuva kao kompenzacija u rješavanju srpskog nacionalnog pitanja.

Krajem XX. stoljeća i na početku XXI. težište borbe za novi svjetski poredak pomaklo se prema jugoistoku i istoku, jer su sve svjetske sile i svjetski moćnici krenuli u novu bitku kako bi ovladali prirodnim sirovinskim izvorima na golemim azijskim prostorima, danas prije svega naftom a sutra pitkom vodom. Nažalost u toj borbi za novi svjetski poredak Balkan je izabran za laboratorij u kojem se provode eksperimenti, provociraju sukobi i ratovi, u kojemu se stvara kaos kako bi se onda gospodarilo u tome kaosu. Ima mnogo naznaka i događaja koji potvrđuju i dokazuju da će se sukobi i dalje poticati, a ne rješavati. Moćne snage umjesto da sprečavaju rat na Balkanu razbuktavale su oružane sukobe. Nažalost, ovo područje će se i dalje tretirati pogodnim za eksperimente. Moćne snage i sile imaju vrlo jasne i konkretne planove koji su suprotni interesima hrvatskog naroda. Globalni sukobi različitih svjetskih silnica i dalje će se prelamati preko naših leđa jer se na ovim područjima sukobljavaju interesi pet bitnih moćnih struktura:

1. britanske,
2. njemačke,
3. američke,
4. ruske,
5. islamskog svijeta.

Britanski interesi trenutno su dominantni te se može reći da britanska politika, uz podršku Sjedinjenih Američkih Država, danas bitno određuje sudbinu zemalja zapadnog Balkana, uključujući Hrvatsku. Kao i u prošlosti, bitan je britanski interes onemogućiti po svaku cijenu njemačke interese u ovome dijelu Europe. Zato su Britanci bili i bit će na strani Srbije, a protiv Hrvatske.

Suprotno Njemačkoj, politiku Velike Britanije desetljećima pa i stoljećima određuje njen periferni otočni položaj, za razliku od Njemačke koja je u središtu Europe. Zato je bit britanske politike u različitim sustavima i uvjetima vrlo slična.

Sve britanske politike u prošlosti, danas, a jednako tako i u budućnosti, bez obzira na različite forme i uvjete, neće dopustiti Njemačkoj vodeći i središnji položaj u Europi, njen prodor na jug i istok, uključujući prodor na Jadransko more. Taj sukob doveo je do englesko-francusko-ruskog dugogodišnjeg podržavanja Slobodana Miloševića i velikosrpske agresije i do poznatih optužbi da hrvatski predsjednik Tuđman obnavlja fašističku politiku radi genocida nad Srbima i ovladavanja Bosnom i Hercegovinom uz svesrdnu pomoć Njemačke. Taj sukob danas se prenosi i na različite politike o individualnom pristupu Hrvatske Europskoj uniji. Na djelu je britanska politika koja želi Hrvatsku zadržati na zapadnom Balkanu.

Suprotno perifernom položaju Velike Britanije u Europi, središnji položaj Njemačke u različitim razdobljima povijesti dovodio je zakonito do istih ili sličnih politika koje su se ostvarivale na vrlo različite načine, ali čiji je sadržaj bio nepromijenjen. Bismarck je to radio na jedan način, Hitler na drugi, a Kohl na treći. Sličnost u mnogim pitanjima između nacističkih ideja o ujedinjenoj Europi i današnje njemačke koncepcije Europske unije ne znači da su današnji zagovornici Europske unije nacisti ili nastavljači njihovih ideja, nego pokazuje da se kroz povijest u različitim uvjetima javljaju određene ideje kao posljedica geopolitike, prostora i strukturnih interesa.

Francuska je bila čvrsto uz Britaniju, posebice za vrijeme predsjednika Mitterranda. Danas se politika Francuske znatno promijenila, jer više ne stoji čvrsto iza britanske politike.

I Rusija je nakon raspada SSSR-a počela mijenjati politiku. Pokušava voditi politiku ravnoteže prema Srbiji i Hrvatskoj.

Sjedinjene Američke Države, kao jedina prava svjetska i vojna sila, faktični gospodar svijeta, imale su i imaju svoje posebne interese na ovim prostorima. Zbog globalnog sukoba s islamskim svijetom, SAD na ovim prostorima pokušavale su pokazati svoju lojalnost i pomagati Muslimane u Bosni i Hercegovini, na Kosovu i Albaniji, te biti njihov zaštitnik. Velika Britanija želi razvodniti Europsku uniju te inzistira na uključivanju Turske. To odgovara i Sjedinjenim Američkim Državama. Na dug rok Sjedinjene Američke Države ne žele Europsku uniju kao konkurenta i jaču gospodarsku silu od sebe, zato podržavaju Britance koji žele strategijom kaosa na Balkanu stalno držati pod nadzorom Europsku uniju, osobito Njemačku. Oni ne žele stabilizaciju pa potpaljuju sukobe kad god im je to potrebno.

Na ovim prostorima sukobljavaju se i interesi muslimanskog svijeta. Zbog toga je Balkan *bure baruta* uz koju će mnogi, posebice Britanci, potpaljivati sukobe kako bi što dulje mogli upravljati kaosom i krizom.

Hrvatska se, dakle, u novome svjetskom globalnom poretku nalazi na prvim vratima Euroazije. Zbog njene strateške važnosti, postoji opasnost da Hrvatska čak i nestane. U tome kontekstu srpska je agresija bila dio plana koji ima za cilj

Srbiju učiniti lokalnom silom. Zato je rat na Balkanu bio planiran i potican. Svjetski čimbenici radili su na njegovom razbuktavanju, a ne sprječavanju. Posebno je na udaru bila Hrvatska. I danas se sustavno radi kako bi se poništili rezultati Domovinskog rata, poništila Hrvatska kao nacionalna država hrvatskog naroda, Hrvatska silom ugurala u Balkansku uniju i kako bi se obnovili zahtjevi za političkom autonomijom Srba u Hrvatskoj, odnosno Planom Z4.

Predsjednik dr. Franjo Tuđman bio je u pravu kada je tvrdio da su međunarodni čimbenici i silnice uzroci balkanskih kriza i ratova. Mnogi posljednji događaji kazuju da će Velika Britanija, uz pomoć Sjedinjenih Američkih Država, zaustavljati prodor Njemačke na istok i jug Europe te da će zbog toga nastojati Hrvatsku trajno održati na zapadnom Balkanu i spriječiti njen individualni ulazak u Europsku uniju. Takva strategija ostvaruje se ovim mjerama:

– Britanija i njeni saveznici po svaku cijenu nastoje držati Hrvatsku podalje od Bosne i Hercegovine te spriječiti ostvarivanje prometne, informativne i kulturne komunikacije hrvatskog naroda.

– Neprestano se potiče nepravedan mir i izjednačivanje krivnje agresora i žrtve. Ide se i dalje te se Hrvatska vrlo sustavno krivotvorinama pretvara od žrtve velikosrpske agresije u dvostrukog agresora prema Srbima u Hrvatskoj te na Bosnu i Hercegovinu. Vojno i državno vodstvo na čelu s predsjednikom Tuđmanom pretvara se u zločinačku organizaciju koja je planirala i provela dvostruki genocid i prema Srbima i prema Bošnjacima.

– Poticanje srpskog nacionalizma i novih nacionalnih sukoba u Bosni i Hercegovini.

Sve to ima jasne ciljeve: lomljenje *kičme* hrvatskom narodu kako bi ga se prisililo na to da prihvati zapadni Balkan kao svoju sudbinu, kako bi UDBA (Udružene države Balkana) postala ponovno hrvatska sudba.

Zato je borba za prošlost uvijek i borba za budućnost, jer “kada prošlost više ne baca svjetlo na budućnost, čovjekov um luta u mraku”.

Prema Hrvatskoj se postupa na neeuropski način. Ponovno je na djelu Brežnjevljeva doktrina ograničenog suvereniteta. Na djelu je politika koja tvrdi da nacionalnost vodi u nacionalizam koji, osobito na Balkanu, vodi u rat. Vrlo se sustavno radi na relativiziranju pa i brisanju hrvatskog nacionalnog identiteta. Nema dvojbe da postoje moćne snage koje žele da se zapadni Balkan, u koji uključuju bez ostatka i Hrvatsku ponovno konstituiraju u zajednicu koja će jednoga dana biti uključena i povezana u Europsku uniju. Zato se sustavno nastoji u Hrvatskoj obezvrijediti domoljublje, državna i politička baština dr. Tuđmana, zato im je pet godina nakon smrti prvog hrvatskog predsjednika on najveći politički protivnik kojeg nastoje kriminalizirati, obezvrijediti krivotvorinama i lažima.

U tom projektu već se daleko odmaklo jer Hrvatskom već dulje vremena vladaju “briselske”, a ne hrvatske stranke. Politiku pokornosti i razvodnjivanja

hrvatskog identiteta i suvereniteta jednako vode i predsjednik Mesić i bivša koalicija te Sanaderov HDZ. Lažna je dilema Europska unija ili Balkanska unija jer je to dio istog koncepta, stvaranje zapadnog Balkana kao regije i onda povezivanje te regije s Europskom unijom.

Summary

CROATIA – HOSTAGE OF WEST BALKANS AND TURKEY

The author analyzes political, social and economic movements in the countries of Southeast Europe, the concept of integrating the region of West Balkans, then the connection of this region as a whole with the EU, the policy of the leading world powers, especially the United States of America and Great Britain, problems in Bosnia and Herzegovina and in Kosovo.

The author believes that Croatia is unjustly stopped on its individual way towards a full membership in the European Union. Croatia completely fulfils the conditions on the basis of which some transitional countries have already joined the EU, and some like Romania and Bulgaria, will be admitted before Croatia.

In Croatia there is a consensus of the ruling coalition of political parties, as well as all opposition parties, about the acceptance of European standards and programs in order to join the EU as soon as possible.

This is why the postponement of the start of negotiations between Croatia and the EU on a full membership caused disappointment with Croatian citizens and the change of political atmosphere. This was received as an injustice. There has been an increased number of citizens who believe, disappointed by the behavior of the EU, that Croatia needs to find an alternative policy and search for a perspective outside the EU, if the EU does not change its attitude towards Croatia.